Ηθοποιός, μόνος παίζει

Τρεις ηθοποιοί σε μονοπαραστάσεις που προσπαθούν να σηκώσουν το βάρος του κειμένου

Της Νόνας Μολέσκη

Μονοπαράσταση - θεατρικό είδος όπου ένας ηθοποιός πρέπει να σηκώσει μόνος τους όλο το βάρος του κειμένου που παρουσίαζει, να γεμίσει μόνος του τον σκηνικό χώρο, να κρατήσει σ' όλη τη διάρκεια της παράστασης την προσοχή μας, να παρουσιάζει ενδιαφέρον θέμα για τα μάτια μας, να καλύψει τη σιωπή της αίθουσας με τη φωνή του. Θυμάμαι μονοπαραστάσεις που έμοιαζαν με σόλο κοντσέρτα, όταν κανείς άλλος και τίποτα άλλο δεν χρειαζόταν στη σκηνή, αφού το σύμπαν ήταν ήδη πυκνοκατοικημένο, μ' έναν μόνο ηθοποιό.

Η Παπαγεωργίου γδάρθηκε, χτυπήθηκε, τα κατάφερε

Η Παναγιώτα Παπαγεωργίου έπαιξε το «Τζόρνταν» σε σκηνοθεσία Μαρίνου Ανωγυριάτη και παραγωγή του Θεάτρου Versus. Το κείμενο αποτελεί τέτοια πρόκληση, τέτοια δοκιμασία, που η κάθε ηθοποιός που αποφασίζει να περάσει τον εαυτό της απο τα συρματοπλέγματά του, δεν έχει χρόνο για συνηθισμένες έγνοιες μιας μοναγωνίστριας, όπως να κρατήσει το κοινό. Αν κρατήσει έναν τέτοιο ρόλο, τσ κοινό θα δαμαστεί αυτόματα.

Η Παπαγεωργίου γδάρθηκε, χτυπήθηκε, τα κατάφερε. Είναι ηθοποιός με μεγάλη γκάμα στιλιστικών αποχρώσεων. Στον Ντε Φιλίππο στην ΕΘΑΛ ήταν σαν να κατέβηκε από νεορεαλιστική ιταλική ταινία, ταίριαζε πολύ στα ακραία σατιρικά σκίτσα στον Μπρεχτ του Ερωτοκρίτου, έπαιξε το θέτρο του παραλόγου, στην «Πείνα», έγινε οργανικά δραματική, χωρίς κούφιες εξάρσεις, στη «Νίτσα». Θεωρώ επίτευγμα της ηθοποιού και του σκηνοθέτη της ότι το μέγεθος της τραγωδίας της ηρωίδας του «Τζόρνταν», που πράγματι αποδόθηκε, δεν επισκίασε την κοινωνική και την ψυχολογική ανάλυση, η οποία επιχειρείται στο κείμενο και στην παράσταση. Σε μεγάλο βαθμό βοήθησε το σκηνικό του Λάκη Γενεθλή που έδωσε μορφή στην ιδέα του εγκλωβισμού, του αδιεξόδου, των δρόμων που δεν οδηγούν πουθενά, και έδωσε νόημα στις επαναλαμβανόμενες κινήσεις της ηθοποιού.

Η Παναγιώτα Παπαγεωργίου στο έργο «Τζόρνταν».

Η Φάνη Πέτσα στην ίσως πιο μικρή λευκωσιάτικη θεατρική σκηνή του Πολυχώρου Εστία, στην παραγωγή «Ηλέκτρα Παπά. Η μπαλάντα της φρίκης» σε σκηνοθεσία Άγι

Ο Νεκτάριος Θεοδώρου υποδύεται τον ζωγράφο Κώστα Στάθη.

Παϊκου, παρουσίασε ένα κείμενο που την έχει συγκλονίσει.

Η πραγματική ιστορία της βασανισμένης από τους ανακριτές της Χούντας Άννας Παπαδάκη έχει τη μορφή γραπτής μαρτυρίας, επιστολής με παραλήπτη τον κάθε αναγνώστη που θέλει να γνωρίζει και να θυμάται.

Πιστεύω πως η ηθοποιός είχε να αντιμετωπίσει μερικές βασικές δυσκολίες, όπως τη γραμμική εξέλιξη του κειμένου, την όποια ακολούθησε η παράσταση, όπως τις σκηνές σωματικών και ψυχολογκών βασανισμών που έπρεπε να αποδοθούν με ρεαλιστικό τρόπο, όπως επίσης και τη δική της συναισθηματική εμπλοκή, τέτοια που αναιρούσε την αναγκαία αποστασιοποίηση από το θέμα και το θέαμα. Επίσης πιστεύω πως μια πιο σύνθετη και τολμηρή μέθοδος δραματοποίησης θα μπορούσε να εμπλουτίσει την παράσταση, με περισσότερη εμπλοκή γραπτών ή οπτικοακουστικών ντοκουμέντων, χωρίς να αφαιρέσει από τη διαχρονικότητά της.

Η ΤΑΥΤΙΣΗ ΤΟΥ ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ ΘΕΟΔΩΡΟΥ ΜΕ ΤΟΝ ΑΝΔΡΟΝΙΚΟ

Ο Νεκτάριος Θεοδώρου έπαιξε τον «Ανδρόνικο τον Ζωγκράφο» της Ευριδίκης Περικλέους- Παπαδοπούλου σε μορφή θεατρικού αναλογίου στα πλαίσια του PLAY και αργότερα επανέλαβε τη δραματοποιημένη παρουσίαση για δεύτερη φορά στο Κέντρο Τεχνών. Η πλήρης εξοικείωσή του με το κείμενο, η σχεδόν ταύτισή του με τον Ανδρόνικο, αλλά και με το πραγματικό του πρότυπο, τον ζωγράφο Κώστα Στάθη, επήλθε στην τρίτη του επαφή με το έργο, σε μορφή ολοκληρωμένης μονοπαράστασης. Μαζί με τη Μαρία Καρσερά, σκηνοθέτιδα του κειμένου και στα τρία στάδια, ο ηθοποιός συμπλήρωσε τον υποκριτικό χάρτη του έργου έχοντας βρει σωματική έκφραση και απόχρωση φωνής για κάθε γραμμή του κειμένου (σχεδόν εξαντλώντας τη χωρητικότητα της παράστασης), είτε εξωτερικεύοντας τις αναταράξεις της πονεμένης ψυχής του ήρωά του, είτε αφηγούμενος τις τραγικές περιστάσεις της ζωής του. Ο μικρός σκηνικός χώρος ενίσχυε το στοιχείο του εξαναγκαστικού εγκλεισμού του «Ζωγκράφου». Το κείμενο της συγγραφέα ενεργοποιεί στους θεατές συμπόνια προς μια τραγική ανθρώπινη μοίρα, αλλά και την έκπληξη για το μέγεθος του ταλέντου του Κώστα Στάθη και του πνευματικού πλούτου που μας κληροδότησε.